

Karin Slaughter

A csendes feleség

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

KARIN
SLAUGHTER

A CSENDES
FELESEG

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *The Silent Wife*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, USA)

• *Magyarra fordította:* Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: *Vintonkiadó, 2021*

Átdolgozott kiadás

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* Alison Rosa

ISBN 978-963-540-272-4

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Beckey Caterino bekukucskált a kollégiumi hűtőszekrény legsötétebb sarkába is. Dühösen vizslatta a címkéket, saját odafirkantott monogramját kereste valamin – legyen az bármi: krémsajt, Lunchables, mini bagel, vega hot dog vagy akár répaszeletek.

K. P., vagyis Kayleigh Pierce. D. L., vagyis Deneshia Lachland. V. S., vagyis Vanessa Sutter.

– Rohadékok! – Úgy bevágta a hűtő ajtaját, hogy összecsörrentek a sörösüvegek. Aztán belerúgott az első, útjába eső tárgyba, ami történetesen a szemetes volt.

Üres joghurtosdobozok gurultak szét a padlón. Összegyűrt Skinny Girl popcornos zacskók. Diétás kólától maszatos üvegek. És mindegyiken két betű, vastag fekete filccel: B. C.

Nézte a kiürült élelmiszersomagokat, melyeket ő vett a kevéske pénzéből, a szemét lakótársai meg fölzabálták, míg ő a könyvárban görnyedt egész éjjel, hogy összehozza az év végi jegy felét kitevő házi dolgozatot szerves kémiából. Hétkor találkozik az oktatóval, hogy konzultáljanak.

Pillantása az órára siklott.

Hajnali 4:57.

– Rohadt kurvák! – üvöltött a mennyezet felé. Fölkapcsolt minden lámpát, amit csak talált. Meztelen lába alatt égett a folyosó szőnyegpadlója. Kimerült volt, alig állt a lábán. A könyvtári automatából származó Doritos chips és a két nagy fahéjas csiga betonná állt össze a gyomrában. Egyedül a táplálék reménye hozta haza a könyvtárból a koleszba.

– Ébresztő, tolvaj banda! – Akkorát csapott öklével Kayleigh ajtajára, hogy az kinyílt.

Füst és gandzsaszag gomolygott a mennyezet alatt. Kayleigh a takaró alól pislogott kifelé. A fickó mellette megfordult.

Markus Powell, Vanessa pasija.

– A francba! – Kayleigh kiugrott az ágyból. Meztelenül, leszámítva egy fél pár zoknit a bal lábán.

Öklével a falat csapdosva, Beckey elindult a saját szobája felé. A legkisebb szoba felé, amit önszántából választott, mert balek volt, aki nem tudta, hogyan álljon a sarkára három lánnyal szemben, akik ugyanannyi idősök voltak, mint ő, viszont kétszer annyi volt a bankszámlájukon.

– Nessa nem tudhatja meg! – rohant utána Kayleigh, változatlanul meztelenül. – Semmi jelentősége, Beck. Berúgtunk, és...

Berúgtunk, és...

Minden istenverte történet, amit ezek a ribancok előadtak, ezzel a két szóval kezdődött. Amikor Vanessát rajtakapták, amint leszopja Deneshia pasiját. Amikor Kayleigh öccse véletlenül a szekrénybe pisilt. Amikor Deneshia „kölcönvette” az ő fehérneműjét. Mindig berúgtak vagy beszívtak vagy félrekeféltek vagy egymást cseszegették, mert ez nem főiskola volt, hanem a *Big Brother*, ahonnan senkit sem lehet kidobni, és mindenki vérbajt kap.

– Ugyan már, Beck! – Kayleigh a meztelen karját dörzsölgette. – Úgyis szakítani akart a fickóval.

Beckey úgy érezte, hogy vagy sikítani kezd, és abba sem hagyja, vagy eltűnik innen, amilyen gyorsan csak lehet.

– Beck...

– Futok egyet. – Kirántott egy fiókot. Zoknit keresett, de természetesen nem akadt két egyforma. A kedvenc sportmelltartója az ágy alá volt begyűrve. Kikapta a koszos sortját a szennykosárból, és megállapodott két, egymáshoz nem illő zokni mellett, melyek közül az egyiknek lyukas volt a sarka, de mit számít egy vízhányag ahhoz képest, hogy totál becsavarodik, ha itt marad ebben a

bolondokházában?

– Ne legyél már ilyen undok, Beckey! Megbántasz.

Beckey elengedte a füle mellett a nyafogást. Nyakába dobta a fülest. Legnagyobb döbbenetére az iPodja pontosan ott volt, ahol lennie kellett. Kayleigh volt a kolesz mártírja, aki minden vétkét valami nagyobb jó érdekében követte el. Csak azért feküdt le Markusszal, mert Vanessa összetörte a szívét. Csak azért másolta le Deneshia dolgozatát, mert az anyja búba esne, ha ismét megbukna. Azért ette meg Beckey sajtos makaróniját, mert az apja aggódik, hogy túl sovány.

– Beck! – Kayleigh elterelő hadműveletbe kezdett. – Miért nem válaszolsz? Tulajdonképp mi bajod?

Beckey épp azon volt, hogy megmondja neki, egészen pontosan mi a baja, amikor véletlenül észrevette, hogy a hajcsatja nincs az éjjeliszekrényen, ahol mindig hagyta.

Elakadt a lélegzete.

Kayleigh keze védekezően a levegőbe emelkedett.

– Nem én vettem el!

Mellbimbói tökéletesen kerek udvara úgy meredt rá, mint egy második szempár, és Beckey egy pillanatra megdermedt.

– Jesszusom! – folytatta Kayleigh. – Oké, kiettem a kajádat a fridzsiből, de a csatodhoz sosem nyúlnék, ezt te is tudod.

Beckey érezte, hogy a mellkasában megnyílik egy fekete lyuk. Olcsó műanyag csat volt, amelyet bármelyik drogériában kapni, de számára a világon mindennél többet jelentett, mert ez volt az utolsó dolog, amit az anyjától kapott, aki aztán beült a kocsijába, hogy dolgozni menjen, és meghalt, mert valami részeg rossz irányba hajtott föl az autópályára.

– Hé, ti, Blair meg Dorota, halkabban lármázzatok! – Kinyílt Vanessa szobájának ajtaja. A lány alvástól puffadt arcán két keskeny csík volt a szeme. Kayleigh meztelensége fölött átsiklott, egyből Beckey-t vette elő: – Nem mehetsz kocogni ilyenkor, ez a szatírok órája!

Beckey futni kezdett. El a két ribanc mellett, végig a folyosón. Vissza a konyhába, keresztül a nappalin. Ki az ajtón. Újabb folyosó. Három sor lépcső. Átvágott a központi társalgón. Az üvegajtón, amihez kártya kell, hogy vissza tudjon jönni, de le van ejtve, mert muszáj megszabadulnia ezektől a szörnyetegektől. A lezser rosszindulatuktól. Az éles nyelvüktől, a hegyes mellüktől és a szúrós pillantásuktól.

Harmat csapódott a lábszárára, ahogy keresztülfutott a füves iskolaudvaron. Megkerült egy beton úttorlaszt, és nekivágott a főutcának. Még mindig csípős volt a levegő. A hajnali fényben egymás után aludtak ki az utcai lámpák. Árnyak bujkáltak a fák között. Valahonnan a távolból köhögés hallatszott. Beckey gerincén hirtelen borzongás futott végig.

A szatírok órája.

Na, nem mintha érdekelné őket, ha megerősszakolják! Mintha érdekelné őket, hogy alig van pénze ennivalóra, hogy keményebben kell dolgoznia, jobban kell tanulnia, erősebben igyekeznie, gyorsabban futnia – mégis, kivétel nélkül mindig, bármennyire erőlködik is, a végén két lépéssel hátrébb tart, mint ahonnan a többiek indultak.

Blair és Dorota.

A népszerű lány és a talpnyaló, duci szobalány a *Gossip Girl*ből. Nem nehéz kitalálni, melyik szerepet kire osztanak az itteniek.

Bedugta a fülhallgatót. Megnyomta a lejátszás gombot a pólója szélére csíptetett iPodon. Megszólalt Flo Rida.

Can you blow my whistle baby, whistle baby...

Fölvette a ritmust, lába a zene ütemére csapódott a földhöz. Áthaladt a főkapun, mely elválasztotta a kampuszt a lehangoló kis belvárostól. Itt nem voltak sörözők meg diákkocsmák, mert az egyetemnek egy józan állam adott otthont. Az apja szerint olyan, mint a képzeletbeli Mayberry, csak valahogy fehérebb és unalmasabb.

A vaskereskedés. A gyerekklinika. A rendőrség. A ruhabolt. A vendéglő tulajdonosa épp a járdát slagozta le, miközben a fák csúcsa fölött kibukkant a nap. Fényében túlvilági, narancsvörös

izzással ragyogott minden. Az öregfiú a baseballsapkájához emelte a kezét, és biccentett. Beckey megbotlott a repedezett aszfalton, aztán visszanyerte az egyensúlyát. Egyenesen maga elé bámult, úgy tett, mintha nem látta volna, hogy az öreg eldobja a slagot, és már indul segíteni, mert szem előtt tartotta a nagy igazságot, hogy a világon minden ember szemét, és az ő élete kész csőd.

– *Beckey – mondta az anyja, miközben kivette a műanyag hajcsatot a táskájából –, most komolyan mondom: vissza akarom kapni!*

A hajcsat. Két, zsanérral összefogott fésű, egyiknek kitört egy foga. Teknőcszínű, mint egy cica. Julia Stiles viselt ilyet a *10 dolog, amit utálok bennedben*, amit Beckey milliószor nézett meg a mamájával, mert egyike volt azon kevés filmeknek, amiket mindketten szerettek.

Kayleigh biztos nem vette el a csatot az éjjeliszekrényéről. Érzéketlen ribanc, de tudja, mit jelent ez a csat Beckey-nek, mert egy este mindketten betéptek, és Beckey elmondta neki az egész históriát. Hogy irodalomórán volt, amikor az igazgató érte jött. Hogy a rendész várt rá, és ő bepánikolt, mert addig még sosem került bajba, és most sem ő volt bajban. A lelke mélyén Beckey tudhatta, hogy valami nagyon nincs rendjén, mert amikor a zsarú beszélni kezdett, csak töredékesen hallotta, mint amikor rossz a térerő, és csak egy-egy kósza szó hatol át a statikus recsegésen.

– *Anyukád... az autópályán... ittas vezető...*

Beckey pedig zsibbadtan hátranyúlt a csatért. Az utolsó tárgy, amit az anyja megérintett, mielőtt elment otthonról. Beckey kikapcsolta. Ujjaival beletűrt a hajába, és kivette. Olyan erővel szorította a tenyerébe, hogy letört az egyik foga. Jól emlékezett rá, hogy arra gondolt, az anyja agyon fogja csapni – *Vissza akarom kapni!* –, aztán megértette, hogy az anyja nem fogja agyoncsapni, mert az anyja halott.

Elmaszatolta a könnyeket az arcán. A Fő utca vége felé járt. Balra vagy jobbra? A tó felé, ahol az oktatók és a gazdagok laknak, vagy az apró, gyakran előre gyártott házakkal benépesített kis telkek felé?

Jobbra fordult, a tóval ellentétes irányba. Az iPodján Nicki Minaj vette át Flo Rida helyét. A Doritosból és fahéjas csigákból kifacsart szénhidrátot a gyomra a torkába nyomta. Kikapcsolta a zenét, és lecsúsztatta a fülest a nyakába. Tüdeje vibrált, mintha mindjárt leállna, de rátett egy lapáttal, nagy kortyokban nyelte a levegőt, miközben égő szemmel visszagondolt azokra az időkre, amikor az anyjával a kanapén ültek, Skinny Girl popcornra majszoltak, és együtt énekeltek Heath Ledgerrel, hogy *Can't Take My Eyes Off You*.

Egyszerűen olyan jó vagy, hogy az nem is lehet igaz...

Beckey gyorsabban futott. Állott lett a levegő, ahogy egyre beljebb hatolt a lepukkant negyedben. Az utcák furcsa, reggelivel kapcsolatos neveket viseltek: Omlett utca, Húspogácsa út. Beckey sosem járt ezen a környéken, főleg nem ilyen időben. A fény narancsvörösből piszkos barnára váltott. Kopott furgonok és vén személyautók árválkodtak az utcán. A házakról mállott a festék. Sok ablak be volt deszkázva.

Fájdalmasan lüktetni kezdett a sarka. Meglepetés! A zoknin lévő lyuk hólyagot képez. Emlékezetéből előbukkant egy kép: Kayleigh kiugrik az ágyból, egy szál zokniban.

Beckey zoknijában.

Sétatempóig lassított, aztán megállt az utca közepén. Kezét a térdére támasztva előrehajolt, hogy kifújja magát. A talpa most már keservesen égett, mintha darázs szorult volna a cipőjébe. Kizárt, hogy visszajutna a kampuszra anélkül, hogy lenyúzná a bőrt a sarkáról. Reggel hétkor kell találkoznia dr. Adamsszel, hogy átnézzék a dolgozatát. Beckey nem tudta, hány óra van, de azt igen, hogy dr. Adams rossz néven venné, ha nem jelenne meg. Ez nem a gimi. Az oktatók komoly kellemetlenséget tudnak okozni, ha az ember az idejüket vesztegeti.

Kayleigh-nek el kell jönnie érte. Szánalmas teremtés, de mindig szívesen játssza a megmentőt – ha másért nem, a dráma kedvéért. Beckey a zsebébe nyúlt, de ekkor emlékezete újabb képsorozatot vetített elé: ő a könyvtárban, amint bedugja a telefont a hátizsákjába, majd később a koleszban ledobja a hátizsákot a konyhába.

Nincs telefon. Nincs segítség. Nem jön Kayleigh.

A nap már magasabban járt a fák fölött, de Beckey még mindig nyomasztónak érezte a sötétséget. Senki sem tudja, hogy hol van. Senki sem várja vissza. Ismeretlen környéken jár. Ismeretlen, rossz hírű környéken. Az, hogy bekopogjon valahova, és azt kérje, hogy használhassa a telefont, olyannak tűnt, mintha a *Dateline*-t látná az NBC-n. Szinte hallotta a narrátor hangját:

Beckey szobatársai úgy gondolták, időre van szüksége, hogy lecsillapodjék. Dr. Adams feltételezte, hogy azért nem jelent meg a konzultáción, mert nem készült el a feladattal. Senki sem sejtette, hogy a dühös, fiatal, elsőéves egyetemista bekopogott egy perverz kannibálhoz...

Orrfacsaró, rothadó szag térítette vissza a valóságba. Egy kukásautó gördült be az utca végén lévő kereszteződésbe. Nyikorgó fékkel megállt. Hátulról leugrott egy overallos fickó. Odagurított egy kukát, ráakasztotta az emelőre. Beckey nézte, ahogy a kocsi belsejében dolgozik az aprító gépezet. Az overallos még csak felé sem nézett, de Beckey-n hirtelen erőt vett az érzés, hogy figyelik.

Szatírok órája.

Megfordult, és próbálta felidézni, hogy egyáltalán jobbról vagy balról fordult be ebbe az utcába. Még utcanévtáblát sem látott. Az érzés, hogy figyelik, egyre erősebb lett. Fürkészsze végignézett a házakon, az autók és teherautók belsején. Sehonnan nem nézett vissza senki. Sehol nem libbent a függöny az ablakon. Sehonnan nem lépett ki perverz kannibál, hogy felajánlja a segítségét.

Az agya egyből azt tette, amit egy nőnek sosem lenne szabad: megrótt a riadalmáért, elfojtotta a zsigeri érzést, és arra biztatta, menjen bele a szituációba, amitől fél, ahelyett hogy elszaladna, mint egy kisgyerek.

Beckey ellenállt az érveknek. Ne ácsorogj az utca közepén! Maradj a házak közelében, mert odabent emberek vannak! Sikíts teli tüdőből, ha valaki túl közel jön! Húzz vissza a kampuszra, mert ott biztonságban vagy!

Csupa jó tanács, de hol van a kampusz?

Beoldalazott két parkoló autó közé, de járda helyett egy gazzal benőtt, keskeny földcsíkon találta magát két ház között. Egy városban sikátornak lehetett volna nevezni, itt inkább olyan volt, mint egy üres telek. Cigaretta- és törött sörösüvegek hevertek a földön. A házak mögött gondosan lekaszált rét látszott, aztán közvetlenül az emelkedőn túl az erdő.

Bemenni az erdőbe látszólag ellentmondott a megérzéseinek, ám Beckey otthonosan mozgott az erdőt behálózó kitaposott ösvényeken. Jó eséllyel találkozhat más buzgó hallgatókkal, akik bicikliznek, vagy a tó felé igyekeznek tajcsizni, vagy gyorsan futnak egyet a hajnali órán. Főlnézett, hogy a nap alapján tájékozódjon. Ha nyugatnak tart, eljut a kampuszra. Hólyag ide vagy oda, előbb-utóbb vissza kell mennie a koleszba, mert nem engedheti meg magának, hogy megbukjon szerves kémiából.

Határozottan fahéj aromájú, savanyú böffenés töltötte meg a száját. Elszorult a torka. Az automatából származó nyalánkságok kikívánkoztak a napvilágra. Vissza kell jutnia a koleszba, mielőtt rosszul lesz. Nem fog a fűbe öklendezni, mint egy macska.

A foga is összekocant, úgy reszketett, míg átment a két ház között. A nyílt mezőn gyorsított. Nem futott, de nem is sétált. Felhólyagzott sarkába belehasított a fájdalom, valahányszor rálépett. Úgy tűnt, a fintorgás segít. Aztán a fogát csikorgatta. Aztán futott a mezőn, hátát ezernyi szempár pillantása égette, melyek valószínűleg nem is léteztek.

Valószínűleg.

Hűvösebb lett, amint átlépte az erdő szélét. Árnyak suhantak ide-oda a látótere szélén. Könnyűszerrel rátalált egy ösvényre, melyen már ezerszer futott. Keze az iPodhoz nyúlt, de aztán meggondolta magát. Az erdő csöndjét akarta hallani. Csak itt-ott tört át egy napsugár a sűrű lombozaton. Az aznap hajnali jelenetre gondolt. Ahogy ott áll a hűtő előtt. Hús levegő simít végig forró, égő arcán. A padlón szanaszét heverő üres popcornos és kólásdobozokra. Ki fogják fizetni. Mindig kifizetik. Nem tolvajok. Csak túl lusták ahhoz, hogy elmenjenek a boltba, és túl rendetlenek, hogy írjanak egy listát, amikor ő fölajánlja, hogy bevásárol nekik.

– Beckey?

Feje a férfihang felé fordult, de a teste mozgott tovább. Miközben megbotlott és elesett, egy töredékmásodpercig látta az arcát. Kedvesnek, aggodalmasnak látszott. Felé nyújtotta a kezét, amikor Beckey zuhanni kezdett.

Valami keménynek csapódott a feje. Vér áradt szét a szájában. Elhomályosult a látása. Megpróbált az oldalára fordulni, de csak félig sikerült. Valami beleakadt a hajába. Húzta. Cibálta. A feje mögé nyúlt, és valamilyen okból arra számított, hogy az anyja csatját fogja megtalálni. Ehelyett fát tapintott, aztán vasat, aztán a férfi arca jelent meg előtte, és rájött, hogy a tárgy, ami a fejéből kiáll, egy kalapács.

ATLANTA

1

Száznyolcvan centis termetével Will Trent megpróbálta kényelmesen eligazgatni a lábát a társa Minijében. A feje szépen elért a napfénytető helyén, de a hátul lévő gyerekülés erősen lecsökkentette a mozgásterét elöl. Össze kellett szorítania a térdét, nehogy véletlenül üresbe lökje a sebvártót. Úgy nézhetett ki, mint egy gumiember, ám Will inkább úszónak érezte magát, aki kidugja a fejét a vízből, és időnként belehallgat a társalgásba, amelyet Faith Mitchell láthatóan önmagával folytatott. A tempó-tempó-levegő helyett lemerül-lemerül-*mi van?*

– Szóval ott állok hajnali háromkor, és lesújtó, egycsillagos kritikát posztolok erről a nyilvánvalóan selejtes spatuláról. – Faith elengedte a kormányt, hogy gépelést mímeljen. – Aztán eszembe jut, hogy Tide kapszulát tettem a mosogatógépbe, ami örület, mert a mosógép az emeleten van, és aztán tíz perccel később az ablakon bámulok ki, és azon tűnődöm, *vajon a majonéz tényleg egy hangszer?*

Will figyelmét nem kerülte el, hogy Faith a végén fölemelte a hangját, de nem tudta volna megmondani, vár-e választ. Megpróbálta földidézni az előzményeket. Nem lett tőle okosabb. Közel egy órája ültek az autóban, és Faith már beszélt – nem feltétlenül ebben a sorrendben – a ragasztórudak horribilis áráról, a szülinapi partikra specializálódott Chuck E. Cheese pizzériákról és arról, amit perverz szülők pornójának nevezett, akik az iskolás gyerekeikről posztolnak képeket, miközben az ő csemetéje még otthon van.

Will oldalra billentette a fejét, ismét belemerült a szóáradatba.

– Aztán jön az a rész, amikor Mufasa lezuhan, és meghal. – Faith a jelek szerint most egy filmről beszélt. – Emma teli torokból bömbölni kezd, ugyanúgy, mint Jeremy az ő korában, és rájöttem, hogy sikerült pont olyan ütemben megszülnöm a két gyerekeket, ahogy *Az orosz király* feldolgozásai kijönnek.

Will újfent kilépett a társalgásból. Emma neve hallatán összerándult a gyomra. Mint a sörét, úgy terítette be a bűntudat.

Majdnem megölte Faith kétéves kislányát.

A következő történt: Will és a barátnője vigyáztak Emmára. Sara valami papírmunkát végzett a konyhában. Will a nappali padlóján ült Emmával. Bemutatta neki, hogyan kell kicserélni a kis gombelemet egy Hexbug-figurában. A dohányzóasztalon szétszerelte a játékot. A mentolos cukorka nagyságú elemet az ujjá hegyére tette, hogy Emma jól lássa. Épp azt magyarázta, hogy vigyázni kell, nehogy elöl hagyják, mert Betty, a kuttyája még képes és lenyeli, amikor hirtelen, bármiféle előjel nélkül, Emma odahajolt, és bekapta az elemet.

Will a Georgia Bureau of Investigation, a Georgiai Nyomozóiroda ügynöke volt. Átélt valóságos vészhelyzeteket, ahol élet-halál között egyedül az ő gyors reakciója billentette át a mérleg nyelvét.

Ám amikor az elem eltűnt, Will megbénult.

Üres ujjá tehetetlenül meredt a levegőbe. Szíve elfacsarodott, mint egy narancs a gyümölcsprésben. Csak bámulta, mint egy lassított felvételt, hogy Emma, angyali arcocskáján önelégült mosollyal hátradől, és nyelni készül.

Ekkor lépett közbe Sara, és mindenkit megmentett. Lechapott, mint egy ragadozó madár, ugyanolyan gyorsan, ahogy Emma fölszippantotta az elemet, aztán bedugta az ujját a gyerek szájába, majd kikotorta az idegen tárgyat.

– Akárhogy is, ott állok sorban a kasszánál, és a vállam fölött nézem, ahogy ez a csaj sms-ben lebarmolja a fiúját. – Faith már egy másik történetnél tartott. – Aztán elmegy, én meg soha nem fogom megtudni, vajon a srác tényleg összeállt-e a hűgával, vagy sem.

Will válla az ablaknak nyomódott, miközben a Mini bevett egy éles kanyart. Mindjárt odaérnek az állami börtönhöz. Sara is ott lesz, és ez a kilátás az Emma miatt érzett büntudatát átbillentette a Sara miatti nyugtalanságba.

Ismét megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni az ülésen. Az inge nehezen vált el a bőrbevonatú támlától. Kivételesen nem a melegtől izzadt, hanem a kapcsolatuk miatt.

Remekül mentek a dolgok, ám ugyanakkor nagyon-nagyon rosszul.

Látszólag semmi sem változott. Továbbra is több éjszakát töltöttek együtt, mint külön. Hétfvégén elköltötték Sara kedvenc fogását, a vasárnapi meztelen reggelit, aztán Will kedvencét, a vasárnapi második meztelen reggelit. Sara ugyanúgy csókolta meg. Úgy tűnt, ugyanúgy szereti. Változatlanul öt centire a szennyeskosártól dobálta le a ruháit, változatlanul salátát rendelt, aztán megette Will sült krumplijának a felét, de közben valami szörnyen nem volt rendjén.

A nő, aki az elmúlt két évben gyakorlatilag agyonszekálta, és kényszerítette, hogy olyan dolgokról beszéljen, amelyekről nem akart beszélni, hirtelen deklaráta, hogy egy bizonyos társalgási téma tabu.

A következő történt: Hat héttel ezelőtt Will hazajött a bevásárlásból. Sara a konyhaasztalnál ült. Váratlanul arról kezdett el beszélni, hogyan kellene átalakítani Will házát. Nem egyszerűen átalakítani, hanem átépíteni, hogy több hely legyen benne neki, amivel burkoltan azt közölte Will-lel, hogy össze kellene költözniük, így hát Will úgy döntött, burkoltan megkéri a kezét, és azt felelte, hogy templomi esküvőt kellene rendezniük, hadd örüljön Sara anyja.

És ekkor recsegő hang hallatszott, mert a talpa alatt megfagyott a föld, jégtakaró húzódott minden tárgyra, és Sara lehelete fehér felhőként tört elő, amikor ahelyett, hogy azt mondta volna: *Igen, édesem, boldogan leszek a feleséged*, a mennyezetről lógó jégcsapoknál is fagyosabb hangon azt kérdezte: *Mi a franc köze van bármihez anyámnak?*

Vitatkoztak, ami Will számára különösen nehéz volt, mert nem tudta pontosan, min vitatkoznak. Megeresztett pár szűrős megjegyzést arról, hogy a háza nem elég jó Sarának, és ettől a vita pénzügyi jelleget kapott, amitől biztosabb lett a talaj a lába alatt, mivel Will szerény állami alkalmazott volt, Sara pedig – nos, jelenleg Sara is szerény állami alkalmazott, de korábban gazdag orvos volt.

A vita folytatódott, míg el nem jött az ideje, hogy Sara szüleivel ebédeljenek. Ekkor Sara tiltólistára tette a házasság és összeköltözés témát a következő három órára, amiből egész nap lett, majd egész hét, és Will immár másfél hónapja egy roppant dögös lakótárssal élt együtt, aki rendületlenül igényt tartott a szexre, de semmi másról nem volt hajlandó beszélni, mint arról, hogy mit rendeljenek vacsorára, miként szűrje el az életét a hűga, és milyen könnyű megtanulni húsz képletet, melyek megoldják a Rubik-kockát.

Faith behajtott a börtön parkolójába.

– És hát persze nem én lennék, ha nem pont akkor jött volna meg.

Elhallgatott, miközben befordult egy üres helyre. Az utolsó mondatnak nem volt végleges jellege. Vajon választ vár rá? Minden bizonnyal.

– Ez szívás – mondta Will jobb híján.

Faith meglepettnek látszott, mintha most vette volna észre, hogy nincs egyedül a kocsiban.

– Mi a szívás?

A jelek szerint *nem* várt választ.

– Jesszusom, Will! – Faith dühösen parkoló módba lökte az automata sebváltót. – Legközelebb szólj, ha tényleg figyelsz arra, amit mondok!

Kiszállt a kocsiból, és elcsörtetett a személyzeti bejárat felé. Will csak a hátát látta, de el tudta képzelni, hogy minden lépését dohogás kíséri. Fölmutatta az igazolványát a kapu melletti kamerának. Will megdörzsölte az arcát. Ő az idióta, vagy az életében szereplő nők flúgosak mind?

Csak egy idióta kérdez ilyet.

Kinyitotta az ajtót, és valahogy kikászálódott a Miniből. Verejték bizsergette a fejbőrét. Október utolsó hetét írták, és odakint ugyanolyan meleg volt, mint a kocsiban. Will megigazította a fegyvert az övében. Emma autósülése és egy tasak állott Goldfish kréker között megtalálta a zakóját. Homer Simpson módjára elnyelte a kekszet, miközben szeme sarkából egy rabszállító buszt figyelt, mely kikanyarodott az útra. Egy kátyúnál nagyot zökkent. A rácsos ablakok mögött az elítéltek arca a nyomorúság különböző árnyalataiban játszott.

Will bedobta a kiürült goldfishes zacskót a hátsó ülésre, aztán mégis kiszedte, és magával vitte, miközben elindult a személyzeti bejárat felé. Fölnézett a tömzsi, nyomasztó épületre. A Phillips State Prison közepes biztonsági fokozatú létesítmény volt Bufordban, nagyjából egyóránnyira Atlantától. Közel ezer férfit tartottak fogva tíz lakóegységben, melyek mindegyikében két hálóterem volt. Hét egységben voltak kétszemélyes cellák, a többiben egy- és kétszemélyesek vegyesen, illetve elkülönítők az m. p./f. f. elítéltek számára. Az m. p. mentális problémát jelent, az f. f. fokozott figyelmet vagy védőőrizetet, ami főként bukott zsaruknak és pedofiloknak járt, a két legtöbbet ócsárolt csoportnak minden börtönben.

Megvolt az oka, hogy egy kalap alá vették őket. A külső szemlélő számára az egyszemélyes zárka kész fényűzésnek tűnik. Az elkülönített rab számára a magánzárka huszonnégy óra magány egy ablaktalan, kétszer négy méteres betondobozban. És mindez egy korszakalkotó törvényszéki eljárás után, melyben Georgia állam korábbi rendelkezéseit a magánzárkát illetően embertelennek találták.

Négy évvel ezelőtt kilenc másik georgiai börtön mellett a Phillipsben is rajtaütésszerű vizsgálatot tartott az FBI, és lekapcsoltak negyvenhét korrupt őrt. A többieket áthelyezték. Az új igazgató nemigen tűrte a süketelést, ami jó volt, vagy éppen rossz, attól függően, hogyan tekint az ember az elszigetelt, dühös férfiak őrzésével járó veszélyekre. Az intézményt pillanatnyilag lezárták, miután két napja zavargás tört ki. Hat ór és három rab súlyosan megsebesült. Egy másik elítéltet megöltek a menzán.

Willék a gyilkosság miatt voltak itt.

Az állam törvényei szerint a GBI feladata volt kivizsgálni minden, őrizetbe vétel után bekövetkezett halálesetet. A buszon távozó rabok nem keveredtek bele közvetlenül a gyilkosságba, de valamiféle szerepet játszhattak a zavargásban. Az ügynevezett *dízelterápiában* részesültek. Az igazgató útilaput kötött a nagyszájúak, a szarkeverők, a bandaháborúk közkatonáinak talpára. A börtön légkörének jól tesz, ha eltávolítják a bajkeverőket, viszont az elküldöttek számára nem annyira rózsás. Elveszítik az egyetlen helyet, melyet otthonuknak nevezhettek, és új intézménybe kerülnek, mely lényegesen veszélyesebb, mint az, amelyiket maguk mögött hagynak. Olyan, mint új iskolába menni, csak undok csajok és hetvenkedő srácok helyett gyilkosok és erőszaktevők várják az embert.

A kapura egy fémtábla volt erősítve: GDOC, azaz Georgia Department of Corrections, Georgia Állami Büntetés-végrehajtás. Will bedobta a kiürült goldfishes zacskót a bejárat melletti szemetesbe. Kezét beletörölte a nadrágjába, hogy megszabaduljon a finom morzsáktól. Aztán szaporán csapkodta a sárga tenyéry nyomokat, hogy ne legyenek olyan feltűnőek.

A kamera öt centire volt a fejétől. Hátrébb kellett lépnie, hogy felmutassa az igazolványát. Hangos zümmögés, majd kattánás – és bent volt az épületben. Elhelyezte a fegyverét egy szekrényben, és zsebre vágta a kulcsot. Aztán ki kellett szednie a kulcsot a zsebéből minden egyébgyütt, hogy átmehessen a biztonsági ellenőrzésen. A bejárat folyosón hallgatag őrkísérte végig, aki egy fejmozdulattal monda el, hogy *szevasz, tesó, a társad már előrement, gyere velem*. Komótosan csoszogott, ami a munkakörrel járó szokás. Minek sietni, amikor a hely, ahova mérsz, pontosan úgy néz ki, mint ahonnan jössz?

Odabent a börtönökben szokásos hangzavar fogadta. A rabok ordítottak, a rácsokat verték, tiltakoztak a zárlat és/vagy a világ igazságtalansága ellen, csak úgy, általában. Will meglazította a nyakkendőjét, miközben beljebb hatoltak az épület gyomrába. Izzadság csorgott a nyakán. Egy börtönt a jellegéből adódóan nehéz hűteni és fűteni. Hosszú, széles folyosók, éles sarkok. Salakbeton falak és linóleumpadló. Tény, hogy minden cellában csatornanyílás van véccé gyanánt,

és minden bentlakóról úgy ömlik az izzadság, hogy zajos zuhataggá tudná változtatni a csendesen csordogáló Chattahoochee folyót.

Faith egy zárt ajtó előtt várt rá. Lehajtott fejjel irkált valamit a jegyzetömbjébe. Beszédesége előnyére vált a munkájában. Míg Will a nadrágját kente össze cheddar sajttal, ő szorgalmasan gyűjtötte az információt.

Biccentett a hallgatag őrnök, aki megállt az ajtó mellett, majd közölte Will-lel:

– Amanda most érkezett meg. Látni akarja a tetthelyet, mielőtt beszél az igazgatóval. Az észak-georgiai iroda hat ügynöke három órája igyekszik kiszűrni a gyanúsítottakat. Amint lesz egy használható listájuk, munkához láthatunk. Sara azt üzeni, hogy részéről készen áll.

Will benézett az ajtón lévő kisablakon.

Sara Linton az étkezde közepén állt fehér Tyvek overaliban. Hosszú, gesztenyebarna haját begyömöszölte egy kék baseballsapka alá. Orvos szakértőként dolgozott a GBI-nál. E fejlemény rendkívül boldoggá tette Willt, egészen kábé hat héttel ezelőttig. Charlie Reeddel beszélgetett épp, a GBI fő bűnügyi technikusával. Charlie letérdelt, hogy lefényképezzen egy véres lábnyomot. Gary Quintana, Sara asszisztense egy vonalzót tartott a lábnyom mellé viszonyítás gyanánt.

Sara fáradtnak látszott. Már négy órája a helyszínen tartózkodott. Will épp futni volt reggel, amikor a hívás kiugrasztotta őt az ágyból. Csak egy üzenetet hagyott hátra, szívecskével a sarkában.

Will senki emberfiának nem vallotta volna be, milyen sokáig bámulta azt a szívecskét.

– Oké – szólalt meg Faith –, szóval a zavargás két napja kezdődött. Szombat délelőtt tizenegy ötvennyolckor.

Will levette a szemét Saráról. Várta a folytatást.

– Két rab verekedni kezdett. Az első őrt, aki megpróbált közbeavatkozni, leütötték. Könyök a fejhez, fej a földre, pápá! Amint az első őr kidőlt, beindult a műsor. A másodikból kiszorították a szuszt, a harmadikat, aki a segítségére sietett, fejbe vágták. Aztán valaki begyűjtötte a sokkolókat, egy másik a kulcsokat, és már állt is a bál. A gyilkos nyilván számított rá.

Will bólintott a *nyilvánra*, mert a börtönlázadások úgy jöttek, mint a kiütések. Először mindig árulkodó viszketés jelentkezett, és mindig volt egy fickó vagy egy csoport, amelyik megérezte ezt a viszketést, és tervezgetni kezdte, miként kovácsolhatna belőle hasznot magának. Fosszák ki a boltot? Tegyenek helyre pár őrt? Szabaduljanak meg néhány riválistól?

A kérdés az, hogy az áldozat járulékos veszteség volt, vagy célszemély. Az étkező ajtajában állva nehéz volt megítélni. Will ismét benézett az ablakon. Harminc piknikasztalt számolt meg, hozzájuk tartozó padokkal tizenkét fő részére, mind odacsavározva a padlóhoz. Tálcák hevertek szanaszét a helyiségben. Papírszalvéták. Rothadó ételek. Egy csomó megszáradt folyadék, nagyrészt vér. Néhány fog. Az egyik asztal alól dermedt kéz nyúlt ki, melyről úgy vélte, az áldozaté lehet. A holttest egy másik asztal alatt feküdt, a konyha közelében, háttal az ajtónak. Fehér rabruhája a kifakult kék csíkokkal „mészárlás a fagyizóban” hangulatot adott a helyszínnek.

– Nézd – szólt Faith –, ha még mindig Emma és az elem nyomaszt, felejtsd el! Nem tehetsz róla, hogy olyan finomnak látszik.

Will gyanította, hogy Sara látványa váltott ki belőle valamit, amit Faith észrevett.

– A kisgyerekek olyanok, mint a legrosszabb fegyencek. Amikor épp nem hazudnak a képedbe vagy tépik össze a cuccaidat, akkor vagy alszanak, vagy kakilnak, vagy azon törik a fejüket, hogyan szúrjanak ki veled.

Az őr felemelte a fejét. *Így igaz.*

– Tudna szólni a kollegáinknak, hogy itt vagyunk? – kérdezte tőle Faith.

A fickó biccentett. *Naná, hölgyem. Életem a szolgálat.* Aztán elcsoszogott.

Will Sarát nézte az ablakon keresztül. Följegyzett valamit egy jegyzetömbbe. Lehúzta a cipzárt az overalján, és megkötötte a derekán a felsőrész ujját. A baseballsapka eltűnt, laza lófárokba fogta a haját.

– Saráról van szó? – tudakolta Faith.

Will lenézett rá. Sokszor elfelejtette, milyen apró. Szőke, kék szemű. Állandóan elégedetlen

arckifejezés. Ahogy ott állt csípőre tett kézzel, fejét hátraszegve, hogy az álla egy vonalban legyen Will mellkasával, olyan volt, mint Pearl Pureheart, Mighty Mouse barátnője a rajzfilmben, már ha Pearl teherbe esett volna, amikor tizenöt volt, majd újból, amikor harminckettő.

Ez volt az egyik ok, amiért Will nem akart beszélni neki Saráról. Faith ellentmondást nem tűrően anyáskodott mindenkivel, legyen az őrizetbe vett gyanúsított vagy eladó a vegyesboltban. Willnek elég durva volt a gyerekkora. Sok olyat tudott a világról, amit a legtöbb gyerek sosem ismert meg, de azt nem tudta, mihez kezdjen az anyáskodással.

A másik ok, amiért hallgatott, hogy Faith piszok jó zsarú volt. Nagyjából két másodpercre lenne szüksége, hogy megoldja „a váratlanul elnémult barátnő” ügyét.

Első számú nyom: Sara rendkívül logikus és konzisztens személyiség. Ellentétben Will elmebeteg exfeleségével, nem valami kiszámíthatatlan ördögfajzat. Ha Sara dühös vagy bosszús vagy ideges vagy éppen boldog, egyértelműen elmondja, hogyan került ilyen állapotba, és mihez akar kezdeni vele.

Kettes számú nyom: Sara nem játszadozik. Nála nincs duzzogás vagy „nem szólok hozzád” vagy gonosz megjegyzések, amiket értelmezni kellene. Willnek sosem kellett kitalálnia, mire gondol, mert elmondta.

Hármas számú nyom: Sara nyilvánvalóan szeretett férjnél lenni. Korábban kétszer is férjhez ment, mindkétszer ugyanahhoz a pasihoz. Ha nem ölték volna meg öt évvel ezelőtt, még most is Jeffrey Tolliver felesége lenne.

Megoldás: Sarának nincs kifogása a házasság és a burkolt házassági ajánlatok ellen.

Csak Willhez nem akar feleségül menni.

– Voldemort – szólalt meg Faith abban a pillanatban, amikor Will füléhez is elhatolt a túsarkú kopogása, mely Amanda Wagner igazgatóhelyettes érkezését jelezte.

Amanda mobillal a kezében jött végig a folyosón. Folyton sms-ezett vagy telefonált, információkat gyűjtött az öreglányhálózatán keresztül. Félelmetes hölgyek voltak, többségük már nyugdíjas, Will képzeletében egy titkos barlangban ülnek, és kézigránát-melegítőket kötögetnek, amíg nem aktiválják őket.

Faith anyja is közéjük tartozott.

– Nos... – Amanda tíz méterről kiszúrta Will sajtcsíkos nadrágját. – Trent ügynök, maga volt az egyetlen csavargó, aki leesett a vonatról, vagy másokra is számíthatunk?

Will megköszönte a torkát.

– Oké. – Faith visszalapozott a jegyzeteiben, és belevágott a közepébe. – Az áldozat Jesus Rodrigo Vasquez, harmincnyolc éves latinó férfi, hatodikban a full mallérból f. t.-ért, miután a feltételesen elbukta a kokókvízt három hónappal ezelőtt.

Will magában lefordította: *Vasquez, akit fegyveres támadásért tíz évre ítélték, majd hat után feltételesen szabadlábra helyeztek, három hónappal ezelőtt elbukott egy drogteszten, és ezért visszakerült, hogy kitöltse a teljes büntetését.*

– Klub? – kérdezte Amanda.

Benne volt valamilyen bandában?

– Svájc – felelt Faith. *Semleges.* – A lapja szerint sokszor elhasalt telefonnal a zirtyójában. – *Sokszor rajtakapták, hogy mobilt rejteget a fenekében.* – *Úgy tűnik, igazi kanál volt.* – *Nagy szarkeverő.*

– Szerintem azért vonták ki a forgalomból, mert túl sokat járt a szája.

– Probléma megoldva. – Amanda megkocogtatta az üveget. – Dr. Linton?

Sara megállt, és magához vett valamit, mielőtt kinyitotta volna az ajtót.

– Végeztünk a helyszín vizsgálatával. Védőruha nem kell, de sok a vér és a folyadék.

Cipővédőket és arcmaszkokat osztott szét. Míg Willnek átadta az övét, finoman megszorította a kezét.

– A hullamerevség feloldódott, és megindult az oszlás, ami az áldozat májában mért hőmérséklettel és a magasabb környezeti hőmérséklettel egybevetve arra enged következtetni, hogy nagyjából negyvennyolc órával ezelőtt halt meg, ami egybevág a beszámolókkal, melyek szerint Vasquez a zavargás kezdetekor támadták meg.

– Az első percekben vagy az első órákban? – kérdezte Amanda.

– Körülbelül szombat déli tizenkettő és délután négy között. Ha szűkíteni szeretnéd ezt az időszávot, a tanúvallomásokra kell hagyatkoznod. – Sara megigazította Will maszkját, miközben hozzátette: – A jelek szerint a tudomány egymagában nem képes ennél precízebben meghatározni a halál időpontját.

– A jelek szerint. – Amanda nem lelkesedett a „körülbelül”-ért.

Sara a szemét forgatta. Ő meg Amanda stílusáért nem lelkesedett.

– Három helyszín tarozik az ügghöz. Kettő itt, ebben a térben, egy a konyhában. Vasquez küzdött az életéért.

Will Sara háta mögé nyúlt, hogy nyitva tartsa az ajtót. Ürülék és vizelet szaga, a lázongó fegyencek névjegye járt át mindent a helyiségben.

– Jóságos isten! – Faith a maszkjára szorította a kezét. Általában rosszul viselte a bűnügyi helyszíneket, de itt olyan átható volt a bűz, hogy még Will szeme is könnybe lábadt.

– Gary – szólt Sara az asszisztensének –, behoznád a kisebbik csőfogót a kocsiból? Ki kell csavaroznunk az asztalt, hogy el tudjuk távolítani a holttestet.

Gary hajhálóba fogott lófarka vidáman lobogott, miközben távozott. Nem egészen fél éve dolgozott a GBI-nál. Nem ez volt a legrosszabb bűnügyi helyszín, ahol eddig megfordult, de minden, ami egy börtönben történik, fokozottan nyomasztó.

Charlie kameráján villant a vaku. Will pislogott.

– Sikerült belenézni a biztonsági kamera felvételébe – mondta Sara Amandának. – Van kilenc másodpercnyi anyag a vita kezdetéről egészen addig, amíg átbillen lázadásba. Akkor valaki, aki nem látszik a képen, hátulról elvágta a vezetéket.

– Használható ujjlenyomat nincs sem a falon, sem a kamerán, sem a vezetéken – tette hozzá Charlie.

– A vita a helyiség elülső részében kezdődött, a pultnál – folytatta Sara. – Nagyon gyorsan felforrósodott a helyzet. Hat rab, akik egy rivális bandához tartoznak, belevetette magát a verekezésbe. Vasquez ülve maradt az asztalánál, ott a sarokban. A másik tizenegy, aki annál az asztalnál ült, előre rohant, hogy jobban lássa a bunyót. Ezen a ponton szakad meg a felvétel.

Will a távolságot méregette. A kamera a terem hátsó végében volt, vagyis ha a tizenegy közül oson vissza valamelyik, az látszott volna.

– Erre! – Sara a sarokban álló asztalhoz vezette őket. Tizenkét tálca állt a tizenkét műanyag szék előtt. Az étel penészedett. Megsavanyodott tej ömlött szét a felületeken. – Vasquez hátulról támadták meg. Egy erőteljes ütés horpadásos koponyatörést okozott. Feltehetően egy apró, súlyos tárggyal vágta fejbe, nagy lendülettel. Az ütés ereje előrelökte. A tálcán látni nyomokat, melyek valószínűleg a szemfogaitól származnak.

Will ismét a kamerára nézett. Ez kétszemélyes akció lehetett: egyik elvágja a vezetéket, a másik semlegesíti a célszemélyt.

Faith maszkja ütemesen be-behorpadt, ahogy a száján át vette a levegőt.

– Egyből meg akarták ölni ezzel az első ütéssel, vagy csak elkábítani?

– A szándékról nem tudok nyilatkozni. Komoly ütés volt. Nyílt seb nem látszik, de egy benyomatos koponyatörés olyan, amilyennek hangzik: a törött csont elmozdul befelé, és nyomja az agyat.

– Meddig volt öntudatánál? – kérdezte Amanda.

– A nyomokból arra lehet következtetni, hogy egészen a halál beálltáig. Az állapotáról nem tudok nyilatkozni. Szédelgett? Biztosan. Elhomályosult a látása? Valószínűleg. Felfogta, mi történik? Lehetetlen megmondani. Mindenki másképp reagál a fejsérülésre. Orvosi szempontból, ha agysérülésről van szó, csak azt lehet tudni, hogy nem tudni.

– A jelek szerint... – Amanda összefonta a karját.

Will is így tett. Minden izma összerándult. Feszült a bőre. Számtalan bűnügyi helyszínen megfordult már, de a teste nem bírta természetesnek elfogadni egy erőszakos halált halt ember közelségét. Az ürülék és a rothadó ételek szagával meg tudott birkózni. Az alvadó vérben oxidálódó

vas fémes ízét viszont egy hétig a torkában fogja érezni.

– Vasquez addig ütötték, míg a földre nem zuhant. Baloldalt négy őrlőfog meglazult, az állkapcsa és az arccsontja eltörött. Valószínűleg pár bordája is azon az oldalon. Látni, hogy a kifröccsent vér félkörös nyomot hagyott a falon és a mennyezeten. Három lábnyomunk van, tehát két támadót keresünk, valószínűleg jobbkezesek. Azt mondanám, zoknis lakatot használtak, hogy ne hagyjon nyilvánvaló nyomot a támadó kezén.

A zoknis lakat pontosan az volt, amit a neve mondott: egy lakat, zokniba tekerve.

Sara folytatta:

– A támadás végére Vasquez lába meztelen lett. Az étkezőben nem találtuk meg a cipőjét vagy a zokniját. A támadói tornacipőt viseltek, amelyet az elítéltek kapnak, egyforma, rácsos mintájú talppal. A cipő- és lábnyomokból elég sok mindenre lehet következtetni. A második hely, ahova vitték, az a konyha.

– Mi ez a tetkó? – Amanda a levágott kezet nézte a helyiség túloldalán. – Tigris? Egy macska?

Charlie válaszolt:

– A tetkós adatbázis szerint a tigris szimbolizálhatja az illető gyűlöletét a rendőrség iránt, vagy azt, hogy besurranó tolvaj.

– Egy fegyenc, aki gyűlöli a rendőrséget. Egyedi eset. – Amanda intett Sarának. – Menjünk tovább, dr. Linton!

Sara jelezte, hogy kövessék az étkező előterébe. A szállítószalagon üres tálcák álltak, tehát legalább néhány elítélt befejezte az ebédjét, mielőtt kitört a zavargás.

– Vasquez nagyjából százhetven centi és hatvanöt kiló. Alultáplált, de ez nem csoda, mivel keményen drogozott. A bal karján, a bal lábán, az ujjak közt és a nyaka jobb oldali verőerénél lévő szúrásnyomok alapján feltételezhetjük, hogy jobbkezes volt. A konyhai előkészítőben látható hentesbárd és a rengeteg vér azt jelzi, hogy ott vágták le a bal kezét.

– Nem saját maga vágta le? – kérdezte Amanda.

Sara megrázta a fejét.

– Nem úgy tűnik. A lábnyomok azt mutatják, hogy lefogták.

– A tornacipők rácsos nyomaiban nincs semmi egyedi – szólt közbe Charlie. – Ahogy Sara már mondta, szabvány viselet. Minden rabnak van egy pár.

Sara elért Vasquez végső helyéhez. Leguggolt egy asztal előtt. Mindenki más is így tett, Amandát kivéve.

Will ornyáلكahártyája égett. A hulla majdnem két teljes napja rothadt a melegben. Javában oszladozott. A bőr kezdett leválni a csontokról. Vasquez holttestét szemmel láthatóan valakik lábbal belökték az asztal alá, félrerúgták az útból, mint szennyes ruhát az ágy alá. Vércsíkok és rácsos mintájú lábnyomok mutatták, hol tuszkolta be legalább két ember.

Vasquez meztelen lábára alvadt vér tapadt. Az oldalán feküdt, összegörnyedve. Egyik keze maga elé nyúlt. A véres csonk, ami a másiktól maradt, a hasába volt dugva. Szó szerint. Gyilkosai annyiszor dőftek belé, hogy törzse szétnyílt, mint egy groteszk virág. Szétroncsolt csuklóját belenyomták a hasüregébe, mint egy virágszárat.

– Ellentétes bizonyíték híján – monda Sara –, a halál oka minden valószínűség szerint elvérés vagy sokk.

A fickó határozottan úgy nézett ki, mint aki sokkot kapott. Szeme kidülledt, szája nyitva. Egyébként hétköznapi arc, ha az ember leszámítja a felfúvódást és a fekete hullafolt sarlóját. Borotvált koponya. Divatjamúlt bajusz. Nyakában, vékony aranyláncon egy kereszt függött, melyet a georgiai büntetés-végrehajtás hivatalosan engedélyezett, lévén vallási jelkép. A lánc finom munka volt. Talán ajándék az anyjától, a lányától, a barátnőjétől. A gyilkosairól elárult valamit, hogy Vasquez cipőjét és zokniját elvették, de a lánchoz nem nyúltak.

– Basszus! – Faith mindkét kezét a maszkjára szorítva öklendezett. Vasquez belei nyers kolbászként lógtak ki a hasából. Tartalma kipukkadt baseball-labdányi fekete kupacba száradt a padlón.

– Nézd meg, átkutatták-e már Vasquez celláját. Ha igen, tudni akarom, ki volt az, és mit talált.

Ha még nem, tiéd a dicsőség.

Faithnek sosem kellett kétszer mondani, hogy hagyjon ott egy hullát.

– Will – Amanda már pötyögtette a telefonját –, fejezd be ezt itt, aztán lássatok neki a kihallgatásnak. A fickóknak bőven volt idejük egyeztetni a sztorijukat. Gyors megoldást várok. Ez nem a tú a szénakazalban esete.

Will úgy vélte, pontosan az az eset. Nagyjából ezer gyanúsítottjuk van, mind közismert bűnöző.

– Igenis, asszonyom.

Sara biccentett neki, hogy kövesse a konyhába. Levette a maszkját.

– Faith tovább bírta, mint gondoltam.

Will is levette a maszkját. A konyhában hasonló felfordulás uralkodott. Tálcák, élelem és vér mindenfelé. A húsvágó deszkán sárga műanyag pecek jelezték, hol vágták le Vasquez kezét. Egy bárd a földön hevert. Patakokban folyt szét a vér.

– Nincs ujjlenyomat – mondta Sara. – Műanyag fóliát tekertek a nyelére, aztán lenyomták a lefolyón.

Will látta, hogy a mosogató alatt szét van szerelve a cső. Sara apja vízvezeték-szerelő volt, nem ijedt meg egy szifontól.

– Minden arra utal – folytatta –, hogy gondosan eltüntették a nyomokat.

– Miért vitték ki a kezét az étkezőbe?

– Csak tippelni tudok. Talán kihajították.

Will megpróbált összerakni egy működőképes teóriát.

– Amikor elkezdődött a bunyó, Vasquez ülve maradt az asztalnál. Nem kelt föl, mert nem klubtag. – A raboknak megvolt a maguk NATO-ja. Ha a szövetségesedet támadás éri, te is benne vagy a balhéban. – Ketten estek neki, nem egy egész banda.

– Ettől szűkebb lesz a gyanúsítottak köre? – kérdezte Sara.

– A rabok hajlanak az önkéntes szegregációra. Vasquez valószínűleg nem érintkezett nyíltan más rasszhoz tartozókkal. – A szénakazal egy árnyalattal kisebb lett. – Azt mondanám, a gyilkosok az alkalmas pillanatot várták. *Ha valami banzáj lesz, így fogjuk kinyírni.*

– És a káosz alkalmat teremt.

Will az állát dörzsölgette, miközben szemügyre vette a véres lábnyomokat a földön. Vasquez keményen küzdött.

– Biztos tudott valamit, amit ki akartak szedni belőle, nem igaz? Az ember nem vágja le csak úgy valakinek a kezét. Leszorítod, megfenyegeted, és amikor nem teljesíti a követelést, fogod a bárdot, és puff, lecsapod a kezét.

– Én így csinálnám.

Will mosolygott. Sara vizsgozta a mosolyt.

Zümmögött a telefon a nadrágja zsebében, de nem vette föl.

– Vasquezzal köztudott volt, hogy telefont rejteget. Lehet, hogy ezért zsigerelték ki?

– Nem biztos, hogy kizsigerelték, szerintem inkább csak összeszurkálták. Ha egy telefont kerestek volna, elég lett volna egy jól irányzott suhintás a zoknis lakattal a bordákra, ami úgy működik, mint a Valsalva-manőver. Nem véletlen, hogy a börtönőrök megköhögtetik, aki a kezükbe kerül. A megnövekedett hasi nyomás csökkenti a záróizom összehúzó erejét. A telefon az első ütésre kiesett volna – magyarázta Sara. – Amellett nem sok értelme a has felől közelíteni. Ha egy telefont keresnék a hátsódban, a hátsódat venném szemügyre.

– Zavarok? – Faith tökéletes időzítéssel érkezett.

Will megnézte a telefonját. Ő kereste az előbb.

– Úgy véljük, Vasquez gyilkosai kerestek valamit. Információt. Talán egy rejtekhelyről.

– Vasquez cellája tiszta – mondta Faith. – Semmi tiltott dolog. A műgyűjteménye alapján nagy rajongója volt a félmeztelen hölgyeknek és mi Urunk, Jézus Krisztusnak. – Búcsút intett Sarának, és az étkezőn keresztül kivezette Willt. Kezét az orrára szorította, hogy távol tartsa a szagot. – Nick és Rasheed tizennyolc főre szűkítették a lehetséges gyanúsítottak körét. Gyilkosság egyiknek sincs a kontóján, de van két emberölés meg egy ujjleharapás.

– A sajátja vagy valaki másé?
– Valaki másé. Hasznavehető tanúvallomás, milyen meglepő, nemigen akad, ellenben célozgatás mindenféle vad összeesküvés-elméletre annál inkább. Tudtad, hogy a Háttérhatalom pedofilhálózatot működtet a börtönkönyvtárakon keresztül?

– Naná. Gondolod, hogy személyes indítékból ölték meg?
– Biztosra veszem. Két latinó férfit keresünk, nagyjából Vasquezzel egykorúakat, a szorosabb ismeretségi köréből?

Will bólintott.

– Mikor kutatták át utoljára Vasquez celláját?
– Az egész börtönt átfésülték tizenhat nappal ezelőtt. Az igazgató nyolc CERT-egységet hozott, akik átkutatták a cellákat. A seriff irodája is küldött tizenkét embert. Derült égből villámcsapás. Senki sem számított rá. Több mint négyszáz telefont koboztak el, meg vagy kétszáz töltőt, a szokásos drogokat és fegyvereket, de az igazi problémát a telefonok jelentették.

Will tudta, miről beszél. A mobiltelefon roppant veszélyes lehet egy börtönben, bár nem minden rab használja bűnös célra. Az állam megvámolt minden vezetékes hívást, minimum ötven dollárt kellett letenni, hogy valaki telefonkártyát igényeljen, egy kábé negyedórás hívás öt dollárba került, és további majdnem öt dollárba minden feltöltés. Ugyanakkor egy rabtársától huszonöt dollárért durván egy órára bérelhet az ember egy összecukható telefont.

Aztán ott voltak a bűnös célok. Egy okostelefonon keresztül személyes információt lehet gyűjteni az örökről, kódolt üzenetek útján bünszövetkezeteket ellenőrizni, az elítélt családja védelmében mindenféle szélhámosságot elkövetni, és ami a lényeg, pénzt gyűjteni. Az olyan applikációk, mint a Venmo és a PayPal, felváltották a cigarettát és a nyugtatót börtönvalutaként. A kifinomultabb bandák már bitcoint használtak. Az Aryan Brotherhood, az Irish Mob Gang és a United Blood Nation milliókat söpört be az állami fegyintézeteken keresztül. A mobilhálózatot zavarni tilos az Egyesült Államokban.

Will megtartotta az ajtót Faithnek, és kiléptek az épületből. Perzselő napsütés fogadta őket az üres udvaron. A cellák keskeny ablakai mögött árnyak látszottak. Többen ordítottak. A zárlat fojtogató hatása szinte tapintható volt, mintha lassan egy csavar fúródna az ember fejébe.

– Iroda. – Faith egy lapos tetejű, egyszintes épületre mutatott a távolban. A hosszabb utat választották, a járdán mentek, ahelyett hogy átvágtak volna az udvart borító döngölt vörös salakon.

Elhaladtak három ór mellett, akik a kerítésnek támaszkodva bámultak a semmibe. Nem volt mit őrizni. Ugyanúgy unatkoztak, mint a rabok. Vagy talán kivártak. Hat társuk megsebesült a zavargásban. A börtönőr nem arról híres, hogy képes lenne felejteni és megbocsátani.

Faith fojtott hangon beszélt:

– Az igazgató teljesen bepöccent a telefonok miatt. Az elkülönítőben eleve telt ház volt. Felfüggesztette a sétát, bezárta a boltot, leállította a látogatást, kikapcsolta a komputereket és a tévéket, még a könyvtárat is becsukta. Két hétig ezek a fickók semmi mást nem tudtak csinálni, csak egymást hergelni.

– Jórecept, ha zavargást akarsz kiváltani. – Will kinyitott egy újabb ajtót. Irodák mellett haladtak el, melyeket üvegablak választott el a folyosótól. A székek mind üresek voltak. Íróasztalok helyett lecsapható aszalok biztosították, hogy senki ne tudjon elrejteni semmit. Az adminisztrációs feladatok nagy részét elítéltek látták el. Háromcentes órabérükkel nehéz lett volna versenyre kelni.

Az igazgatói irodának nem volt ablaka a folyosó felé, de Will fölismerte Amanda megtévesztően nyugodt hangját a zárt ajtó túloldaláról. El tudta képzelni, hogy a fickót eszi a fene. Egy igazgató nem szereti, ha az ügyeiben turkálnak. Ezért is akadt ki annyira az elkobzott telefonok miatt. Nincs is annál megalázóbb, mint azt hallani, hogy az intézményedben csücsülő rab nyilatkozik egy tévécsatornának.

– Hány hívás ment ki a zavargás alatt? – kérdezte Faithtől.

– Egy a CNN-hez és egy az 11Alive-hoz, de senki nem törődött velük, mert valami választási

csaláson csámcsogtak.

Hosszú, széles folyosóra értek, elítéltek még hosszabb sorával. Will úgy vélte, ez lehet a tizennyolc gyanúsítottjuk. Szerencsétlen háromszögekként álltak. Felsőtestük előredöntve, lábuk egyenes, bokánál behajlítva, súlyuk a falnak támasztott homlokukra nehezedett, mivel a felügyeletükkel megbízott két őrré a jelek szerint rájött a szemétkedhetnek.

A zárlat szabályai szerint a celláján kívül minden rabnak az úgynevezett „négyrészt” kellett viselnie. A kezük megbilincselve, a bilincs a derekukon lévő lánchoz rögzítve. A bokavasakat egy harminc centis lánc kötötte össze, így csak tipegni tudtak. Ha ebben az állapotban arra kényszerítenek valakit, hogy a homlokát a salakbeton falnak nyomja, kegyetlen nyomás nehezedik a nyakára és a vállára. A deréklánc ráadásul feszíti a hátát, mivel a kezét előre húzná a gravitáció. Ezek a rabok láthatóan már egy ideje így álltak. Izzadság csorgott a falon. Will remegő tagokat látott. Láncok csörögtek, mint aprópénz a szárítóban.

– Jesszusom! – motyogta Faith.

Miközben végigmentek a folyosón, Will egy sor szokásos, gyatra kivitelezésű börtöntetkőt látott. A férfiak mind harminc fölöttinek tűntek, amiben volt logika. Will tapasztalatból tudta, hogy harminc alatt az ember sok hülyeséget elkövet. De ha valaki még a harmadik X után is börtönben van, akkor vagy tényleg nagyon elszúrt valamit, vagy nagyon kiszúrtak vele, vagy sorozatban hoz olyan rossz döntéseket, melyek nem engedik kiszabadulni a rendszerből.

Faith nem vette a fáradságot, hogy kopogtasson a kihallgatószoza zárt ajtaján. Nick Shelton és Rasheed Littrell különleges ügynökök egy köteg iratgyűjtő mellett üldögéltek egy aszalnál.

–... mondom, ennek a csajnak olyan segge volt, mint egy kentaurnak... – Rasheed elharapta a mondatot, amikor Faith belépett. – Bocs, Mitchell.

Faith összevont szemöldökkel csukta be az ajtót.

– Nem vagyok félig ló.

– A fenébe, hát azt jelenti? – Rasheed kedélyesen nevetett. – Szevasz, Trent!

Will üdvözlés gyanánt biccentett az állával.

Faith belelapozott az asztalon levő irattartókba.

– Ez az összes dosszié?

Egy rab dossziéja olyan, mint egy napló, gyakorlatilag az egész életét lefedi: letartóztatási jegyzőkönyvek, bírósági ítéletek, áthelyezések, orvosi vizsgálatok, pszichiátriai vizsgálatok, felmérés arról, mekkora veszélyt jelent, milyen az iskolázottsága, kezelési javaslatok, látogatók jegyzéke, fegyelmi ügyek, vallási hovatartozás, szexuális beállítottság.

– Van köztük ígéretes? – kérdezte.

Rasheed bemutatta a folyosón álló tizennyolc gyanúsítottat. Will úgy tett, mintha nagy figyelemmel hallgatná a különleges ügynök szavait, de közben valójában azon tanakodott, mit mondjon Nick Sheltonnak.

Évekkel korábban, amikor Nick a GBI délkeleti részlegénél dolgozott, szoros kapcsolatban állt Sara elhunyt férjével. Jeffrey Tolliver volt Grant megye rendőrfőnöke. A főiskolai futballcsapat egykori sztárja, minden beszámoló szerint igazi szuperhős volt. Nick némelyik jelentése a közös ügyeikről olyan volt, mint egy filmforgatókönyv. Jeffrey Tolliver a Magányos Lovas, Nick pedig Tonto, már ha Tonto úgy beszélne, mint Bóbita kakas, és aranyláncokat meg seggre feszülő farmert hordana, mint egy szabadnapos Bee Gee. Pedofilhálózatokat, droggereskedőket és gyilkosokat lepleztek le együtt. Egy nagyvárosban Jeffrey jóval magasabb fizetésre válthatta volna az eredményeit, ám ő hírnév és dicsőség helyett azt választotta, hogy Grant megyét szolgálja.

Sara valószínűleg harmadszor is feleségül ment volna hozzá, ha Jeffrey nem hal meg a második körben.

– Ezzel már lehet kezdeni valamit – mondta Faith. Will-lel ellentétben ő tényleg odafigyelt Rasheed beszámolójára. – Egyéb? – kérdezte.

– Nincs. – Nick megvakarta Barry Gibb stílusú szakállát. – Tiétek a terep. Mi Rashsel előveszünk még pár tanút, akivel nem végeztünk.

Faith elfoglalta Rasheed megürült székét, és elkezdte kiválogatni az ígéretes gyanúsítottakat.

Will észrevette, hogy egyből a fegyelmi ügyekhez lapoz. Szentül hitt benne, hogy a történelem megismétli önmagát.

– Hogy van mostanában Sara? – érdeklődött Nick.

Will agyán átfutott pár sértő válasz, de végül csak annyit mondott:

– Miért nem kérdezed meg tőle? Az étkezőben van.

– Kösz, cimbi. – Nick félig megpaskolta, félig megszorongatta a vállát, mielőtt távozott.

Will túlságosan is nagy figyelmet szentelt a mozdulatnak. Valahol félúton volt a vulcaniak halálos szorítása és aközött, amikor valaki felborzolja a szőrt egy kutya hátán.

Faith megvárta, míg becsukódik az ajtó.

– Kínosnak érezted?

– Attól függ, a ló melyik felét kérdezed. – Will a kilincsre tette a kezét, de nem nyitotta ki. – Mi a terv? Nem hinném, hogy ezek a fiúk lelkesednének érte, hogy egy nő hallgatja ki őket.

– Alighanem igazad van. – Faith kihúzott egy dossziét a halomból. – Maduro.

Will kinyitotta az ajtót.

– Szedje le ezeket az embereket a falról, mielőtt elintézem, hogy az orrán folyjon ki az agya! – szólt fojtott hangon az ott várakozó az őrnek.

A fickó szúrós szemmel nézett rá, de mint a legtöbb hetvenkedő, alapvetően gyáva volt. A foglyai felé fordult, és rájuk vakkantott:

– Rabok! Földre!

Általános megkönnyebbült sóhaj hallatszott. Az embereknek úgy kellett lehámozniuk magukat a salakbeton falról. Üveges volt a tekintetük, és égővörös folt éktelenkedett a homlokukon. Volt, aki nehézkesen megpróbált leülni, mások egyszerűen összerogytak.

– Maduro – szólt fennhangon Will –, ide!

Egy kis, zömök ember megdermedt guggolásban. Fél lábon megfordult, bokáján megfeszült a kurta lánc. Harminc centi nem sok, nagyjából annyi, mint két egydolláros bankó hossza egymás mellé téve. Maduro mereven, nehézkesen lépegetett. Kezével fölhúzta a derékláncát, hogy ne vágjon a csípőjébe. Homlokán tűhegynyi vércseppek mutatták, hol vajt bele a salakbeton. Betípett az ajtón, és megállt az asztal előtt.

Georgia börtöneiben katonás szellem uralkodott. Ha nem voltak megbilincselve, az elítélteknek hátratett kézzel kellett közlekedniük. Elvárták tőlük, hogy vigyázzállásban álljanak. Makulátlan tisztaságot tartsanak a cellájukban, és egy ránc se legyen a takarójukon. De ami a legfontosabb, tisztelettudóan beszéljenek az örökkel: *igen, uram; nem, uram; megvakarhatom a tökömet, uram?*

Maduro Willt nézte, várta a parancsokat.

Will összefonta a karját maga előtt, és hagyta, hogy Faith vezesse a kihallgatást, mivel ezek a fickók egy gyilkosság gyanúsítottjai voltak. Nem ők döntenek el, ki teszi föl nekik a kérdéseket.

– Leülni – rendelkezett Faith. Összehasonlította az elítélt azonosítóját és fényképét a dossziében lévővel. – Hector Louis Maduro. Négy év többrendbeli betörésért. További másfél várható, amiért részt vett a zendülésben. Tájékoztatták a jogairól?

– *Español.* – Maduro hátradőlt a széken. – *Tengo derecho legal a un traductor. O te podrias sacar la camisa y te chupo esas tetas grandes.*

Emma apja második generációs mexikói amerikai volt. Faith megtanult spanyolul, hogy két nyelven veszekedhessen vele.

– *Yo puedo traducir por ti, y puedes hacerte la paja con esa verguita de nada cuando vuelves a tu celda, pendejo de mierda.*

Maduro fölívonta a szemöldökét.

– Ezt nem az apácánál tanultad, kisanyám.

Faith a lényegre tért:

– Jesus Vasquez köztudottan a barátja volt.

– Na, ide hallgasson! – Maduro előrehajolt, megragadta az asztal szélét. – Sokan vannak itt, akik azt állítják magukról, ártatlanok, de én nem vagyok ártatlan, világos? Elkövettem azokat a rablásokat, amikért bevarrtak, de azt is megmondom, rengeteg igazságtalanságot láttam ebben